

[Socialministeren.]

nemlig de hensyn, som ligger bag de arbejdsretlige regler, og som, når det drejer sig om overenskomststridige arbejdskonflikter, skal og kan tilgodeses gennem de sanktioner, som findes i den arbejdsretlige lovgivning.

Albertsen (S):

Efter at vi har haft finanslovsdebatten for nogen tid siden, hvor de konservative stillede en lang række dilettantiske, dårligt udregnede, uadministrerbare forslag, og hvor det ikke var muligt for dem på noget tidspunkt at give nogen som helst relevant og rimelig forklaring på, hvordan i alverden de var kommet til de forskellige talfremstillinger, som skulle forklare besparelserne, havde jeg i og for sig håbet, at man ikke ville fortsætte det dilettanteri. Men at administrere dette forslag – og der er jo dog et par kommuner tilbage, hvor der er konservative, der har lidt med tingene at gøre – ville være en uløselig opgave for de stakler, det blev overladt til.

Principielt er der tale om, at man ønsker, at den kommunale administration og dermed lovgivningsmagten som sådan skal placere sig i arbejdsstridigheder. Det er et helt utidigt princip, det vil i mange situationer få nogle konsekvenser, som man slet ikke har tænkt sig, ej heller med den fantasi – eller mangel på fantasi – forslagsstillerne har.

Man kan alene se på bemærkningerne om, at der skal kunne ydes støtte til familier, men ikke til enlige. Skal de sulte? Skal de henvises til hr. Palle Simonsens eller andre konservatives private velgørenhed? Hvad er overhovedet meningen med det her? Hvem er egentlig i ordets forstand i en nødsituation? Er det den, der betaler børnebidrag, den, der er fraskilt, eller den, der skal præstere andre betalingsydelser? Den pågældende skal altså simpelt hen kastes for ulvene eller henvises til fattigdom, eller hvad man nu ellers vil kunne risikere, hvis der er tale om langvarige stridigheder.

Det, de konservative altså ønsker, er, at lovgivningsmagten og kommunerne skal tage placering i aktuelle stridigheder. Jeg kan som ministeren sige, at der i de betragtninger, som jeg her har anført, selvfølgelig ikke er nogen som helst form for stillingtagen i retning af, at vi accepterer ulovlige strejker som noget ønskværdigt eller noget rimeligt, men der er alene tale om en lovgivning, som har været baseret på det princip, at der skal ydes hjælp til

enhver borger, der er nødstedt. Dette kan jo også ske for den arbejdsgiver, som måske nok står de konservative nærmere, og som jo udmærket kan blive påvirket af en strejke eller lockout, eller hvad der måtte være tale om, og hvor det samme princip skulle være gældende.

Jeg håber ikke, at vi ret snart vil få lignende dilettantiske forslag fra forslagsstillerne, som vi nu har oplevet i det sidste par måneder. Fastelavnstiden er overstået, fornuften burde vende tilbage. Jeg udtrykker min bedste forhåbning i så henseende, og samtidig giver jeg bestemt garanti om, at vi ikke vil løfte en finger eller bidrage til noget som helst i retning af det, man her peger på. Socialdemokratiet må blankt afvise forslaget.

Jørgen Junior (FP):

Ja, det var jo hårde ord fra hr. Albertsens side om de nye forbundsfæller i det konservative folkeparti. Jeg ved ikke, om det er helt rimeligt. Er det virkelig rimeligt at kaste med sten, når man selv bor i et glashus, hvorfra man måske ikke fremsætter dilettantiske lovforslag, men i stedet for styrer landet på en dilettantisk måde, hvad bl. a. de fire foregående lovforslag jo viste ganske godt?

Jeg synes heller ikke, at dette forslag er særlig strålende stillet op. Der er absolut ting, der kan sættes spørgsmålstegn ved. F. eks. hvad er en nødstedt familie? Jeg må indrømme, at også jeg, hvis dette forslag blev vedtaget, ville stå med flere spørgsmålstegn, det skal jeg medgive socialministeren og socialdemokratiet, selv om jeg altså ikke i øvrigt har særlig megen sympati for det angreb, der kom fra hr. Albertsen.

Intentionerne bag beslutningsforslaget vil vi dog gerne støtte, men jeg tror ikke, vi kommer i det problemkompleks, at forslaget bliver vedtaget, således at vi skal finde ud af, hvad man nøjagtig har ment. Vi mener heller ikke, det er rimeligt, at de sociale udvalg rundt omkring, at samfundet reelt skal tage stilling i en arbejdskonflikt, for det er jo det, man foreslår. Man tager faktisk stilling ved at forstrække nogle folk i en arbejdskamp, således at der bliver en ensidig indstilling, hvis man i øvrigt følger socialministerens vejledning og cirkulæret.

Intentionerne er vi altså enige i, og dem kan vi støtte, men jeg synes som sagt også, forslaget er for dårligt lagt frem, man kunne godt have evnet at skrive det lidt mere præ-